

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Grześ

Protokolant: p.o. staż. Agnieszka Ćwiklińska

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Wilda w Poznaniu,

po rozpoznaniu na rozprawie,

sprawy karnej:

A. C., syna R., H. zd. G., ur. dnia (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

W okresie od 08.02.2017r. do 12.02.2017r. w L. na terenie Centrum Handlowego (...) po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch kurtek M. i N. o łącznej wartości 870zł na szkodę sklepu (...) oraz spodni T. o wartości 159,99zł na szkodę sklepu (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu III Wydział Karny z dnia 03.10.2011r. W sprawie sygn. akt. III K403/11 za dokonanie kradzieży trzech discmanów oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu III Wydział Karny z dnia 22.04.2015r. W sprawie sygn. Akt. III K140/15,

tj. o czyn określony w art. 12 KK w zw. 278 § 1 KK w zw. z art. 64 § 1 KK,

orzeka:

oskarżonego uznaje za winnego tego, że:

na terenie Centrum Handlowego (...) w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia: dwukrotnie w dniu 08.02.2017r. łącznie dwóch kurtek M. i S. N. o łącznej wartości 870 zł na szkodę sklepu (...) w L. oraz w dniu 12.02.2017r. jednych spodni T. o wartości 159,99 zł na szkodę sklepu (...) w L., przy czym czyny te popełnił będąc skazanym Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 października 2011r. wydanym w sprawie III K 403/11, za przestępstwo umyślne określone w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary odbytej w okresie od 2 maja 2015r. do 25 grudnia 2016r.,

tj. przestępstwa określonego w art. 12 kk w zw. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

i za to skazuje:

1. na podstawie art. 278 § 1 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jeden) roku,

2. na podstawie art. 46 § 1 kk, zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:

- sklepu (...) w L. kwoty 870 (osiemset siedemdziesiąt) złotych,

a ponadto:

3. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz § 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (tj. z dnia 8 sierpnia 1983 r. Dz.U. Nr 49, poz. 223) oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z dnia 26 czerwca 2003 r.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa całość kosztów postępowania w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz opłatę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

/-/ SSR Robert Grześ

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 8 lutego 2017 r. oskarżony A. C. udał się do Centrum Handlowego (...) w L.. Oskarżony poszedł do sklepu (...), gdzie następnie udał się na tył sklepu do działu męskiego i wziął z wieszaka jedną kurtkę, po czym kucnął i schował kurtkę pod swoją odzież, a następnie udał się do szafki depozytowej, do której wrzucił zabraną kurtkę. Po kilku minutach A. C. wrócił w to samo miejsce, gdzie ponownie wziął z wieszaka inną kurtkę i powtórzył czynność chowania jej pod swoją odzież i zaniesienia do szafki depozytowej. Obie zabrane przez oskarżonego kurtki to odzież marek M. i S. N., a ich łączna wartość to 870 zł. Po chwili oskarżony opuścił sklep.

W dniu 12 lutego 2017 r. oskarżony ponownie udał się do Centrum Handlowego (...), gdzie w sklepie (...) dokonał kradzieży spodni marki T. o wartości 159,99 zł. Następnie udał się ponownie do sklepu (...), gdzie został rozpoznany, jako osoba, która 8 lutego 2017 r. dokonała kradzieży dwóch kurtek i w związku z tym zatrzymany. Przy zatrzymaniu odzyskano spodnie marki T. skradzione ze sklepu (...) i ponownie skierowano je do sprzedaży.

Oskarżony A. C. ma 29 lat, posiada wykształcenie podstawowe, jego wyuczony zawód to ślusarz, pracuje jako pomoc budowlana i z tego tytułu otrzymuje miesięczny dochód w wysokości 2.000 zł miesięcznie. Oskarżony jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. A. C. był wielokrotnie karany sądownie, w większości za przestępstwa kradzieży.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 października 2011 r. sygn. akt III K 403/11 został uznany za winnego przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 22 kwietnia 2015 r. sygn. akt III K 140/15 A. C. został skazany na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego A. C. (k. 105-106 w zw. z k. 12-13, 41-42),

- zeznań świadków: M. K. (k. 2-3), K. Z. (k. 106-107 w zw. z k. 22-23), D. B. (k. 135), A. S. (k. 148-149), I. S. (k. 149),

- dokumentów zebranych w sprawie i ujawnionych na rozprawie: notatki urzędowej (k. 1, 7), oświadczenia (k. 8), karty karnej (k. 17-21, 59-62, 91-94), nagrania z monitoringu (k. 30), protokołu oględzin (k. 31-33), odpisu wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 października 2011 r. sygn. akt III K 403/11 (k. 37), odpisu wyroku łącznego Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 22 kwietnia 2015 r. sygn. akt III K 140/15 (k. 38-39), sprawozdania z wywiadu środowiskowego (k. 63), pisma (...) Sp. z o.o. wraz z protokołami inwentaryzacyjnymi (k. 154-156).

Oskarżony **A. C.** częściowo przyznał się do zarzuconych mu czynów, wskazując, że dokonał zaboru jednej kurtki. Sąd uznał to stanowisko procesowe za niewiarygodne, bowiem wszystkie pozostałe zabrane w sprawie dowody podważyły linię obrony przyjętą przez oskarżonego. Oskarżony bowiem przyznał się do kradzieży tylko jednej kurtki ze sklepu (...), natomiast zaprzeczył jakoby ukradł i drugą kurtkę oraz spodnie ze sklepu (...). Jak wynika przede wszystkim z nagrania z monitoringu, oskarżony był widoczny, gdy dwukrotnie kuczał przy wieszakach, na których znajdowały się skradzione kurtki, a z protokołów inwentaryzacyjnych sklepu (...) wynika, iż na stanie brakowało właśnie dwóch kurtek. Nadto tłumaczenie oskarżonego, iż nie ukradł spodni ze sklepu (...), gdyż miał je na sobie ubrane, w żaden sposób nie wskazuje, iż było tak jak wskazywał oskarżony, gdyż spodnie te, po odebraniu ich od A. C., wciąż nadawały się do ponownego przekazania ich do sprzedaży. Także wobec licznych wcześniejszych skazań oskarżonego, niewątpliwym jest, iż kradzież dokonana w niniejszej sprawie nie była pierwszą, której się dopuścił. W ocenie Sądu niewątpliwym jest, iż wyjaśnienia oskarżonego są przyjętą przez niego linią obrony. Oskarżony bowiem był wielokrotnie skazywany, głównie za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., w związku z czym doświadczenie, które zdobył uczestnicząc w licznych postępowaniach karnych nauczyło go konstruowania swoich wyjaśnień w sposób dla siebie korzystny. Przyznanie się przez oskarżonego do kradzieży tylko jednej kurtki, zdaniem Sądu, miało na celu zakwalifikowanie jego czynu jako wykroczenia, ze względu na niższą wartość szkody, a w konsekwencji poniesienie mniejszej odpowiedzialności za swój czyn. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało jednak, iż oskarżony dokonał kradzieży wszystkich wskazanych w zarzucie przedmiotów.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania świadków **M. K., A. S. i I. S.**, sprzedawczyń w sklepie. Zeznania świadków były konkretne i rzeczowe, wspólnie ze sobą korelowały, a nadto były zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w postaci, nagrania z monitoringu co do zaboru kurtek, protokołu inwentaryzacyjnego, z którego wynika, iż z terenu sklepu zginęły dwie kurtki. Świadcówkowie są osobami całkowicie obcymi dla oskarżonego, dlatego też nie było podstaw ku temu, aby zeznawały nieprawdę.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka **K. Z.**, pracownika ochrony. Zeznania świadka były spójne i logiczne, a świadek zeznał przede wszystkim na okoliczność zatrzymania oskarżonego, kiedy ponownie udał się do sklepu (...). Podobnie jak sprzedawczynie sklepu, K. Z. był osobą obcą dla oskarżonego, stąd jego zeznania mają duży walor wiarygodności. Nadto świadek potwierdził, że w dniu 12 lutego 2017 r. oskarżony został rozpoznany w oparciu o nagranie z monitoringu z dnia 8 lutego 2017 r.

Sąd również nie odmówił wiary świadkowi **D. B.**, znajomemu oskarżonego, który wskazał, iż kiedy spotkał się z oskarżonym, ten posiadał on przy sobie kurtkę, a według wiedzy świadka pochodziła ona z kradzieży. Zeznania tego świadka należy ocenić jako nieprzydatne do wyjaśnienia sprawy, gdyż świadek nie widział przebiegu zdarzeń. Poza tym świadek i oskarżony, przed rozprawą i przesłuchaniem, przebywali w jednej celi w Areszcie Śledczym w P. i z tego powodu mieli możliwość uzgodnienia treści zeznań świadka z przyjętą przez oskarżonego linią obrony. Dlatego zapewne świadek konsekwentnie zeznawał, że widział u oskarżonego, w czasie ich spotkania, tylko jedną kurtkę.

Za całkowicie wiarygodne i mające zasadnicze znaczenie dla wyjaśnienia sprawy, Sąd uznał nagranie z monitoringu, które w dużej mierze przyczyniło się do zatrzymania oskarżonego i poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Nagranie pochodziło ze sklepu (...), a Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować treść zapisanego kamerą filmu. Podkreślić należy, iż nagranie z monitoringu jest dowodem w obiektywny sposób przedstawiającym zarejestrowaną rzeczywistość.

Dokumenty zebrane w sprawie Sąd ocenił jako wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony stanął pod zarzutem tego, że w okresie od 08.02.2017r. do 12.02.2017r. w L. na terenie Centrum Handlowego (...) po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch kurtek M. i N. o łącznej wartości 870zł na szkodę sklepu (...) oraz spodni T. o wartości 159,99zł na szkodę sklepu (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu III Wydział Kamy z dnia 03.10.2011r. W sprawie sygn. akt. III K403/11 za dokonanie kradzieży trzech dismanów oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu III Wydział Karny z dnia 22.04.2015r. w sprawie sygn. Akt. III K140/15, tj. popełnienia przestępstwa z art. 12 kk w zw. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd do przekonania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, aczkolwiek Sąd dokonał modyfikacji opisu zarzutu, uznając, iż oskarżony jest winny tego, że na terenie Centrum Handlowego (...) w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia: dwukrotnie w dniu 08.02.2017r. łącznie dwóch kurtek M. i S. N. o łącznej wartości 870 zł na szkodę sklepu (...) w L. oraz w dniu 12.02.2017r. jednych spodni T. o wartości 159,99 zł na szkodę sklepu (...) w L., przy czym czyny te popełnił będąc skazanym Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 października 2011r. wydanym w sprawie III K 403/11, za przestępstwo umyślne określone w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary odbytej w okresie od 2 maja 2015r. do 25 grudnia 2016r., tj. przestępstwa określonego w art. 12 kk w zw. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. polega na zabranii w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Zabór rzeczy oznacza wyjęcie jej spod władztwa osoby uprawnionej i objęcie we władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy spod władztwa następuje wbrew woli osoby uprawnionej. Sprawca kradzieży zabierając cudzą rzecz, postępuje z nią jak z rzeczą własną, obejmuje faktyczne władanie rzeczą wbrew woli uprawnionego. Nadto zaś, art. 278 § 5 k.k. penalizuje kradzież karty płatniczej jako przedmiotu odrębnego od rzeczy ruchomej i pieniędzy (arg. ex. art. 115 § 9 k.k.). Kradzież jest czynem umyślnym, kierunkowym, a więc warunkiem odpowiedzialności jest ustalenie, że sprawca działał w zamiarze bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu, którym był „cel przywłaszczenia”.

Niewątpliwie oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona opisanego wyżej przestępstwa, bowiem jego zachowanie zostało nagrane przez monitoring znajdujący się w sklepie. Jak wynika z nagrania, oskarżony dwukrotnie powtarzał czynność podchodzenia do wieszaków z kurtkami, kucania i chowania kurtki pod swoją odzież. Oskarżony przyznał się tylko częściowo do zarzucanego mu czynu, wskazując, iż dokonał kradzieży tylko jednej kurtki, jednak przeczą temu zebrane w sprawie dowody, po pierwsze w postaci wymienionego wyżej nagrania, a po drugie protokołu inwentaryzacyjnego, z którego wynika, iż w sklepie brakowało dwóch przedmiotów w postaci kurtek M. i S. N.. Fakt, iż oskarżony posiadał skradzioną kurtkę, wynika także z zeznań świadka D. B., który widział oskarżonego posiadającego ten przedmiot. Nadto jak wynika z karty karnej oskarżonego, dokonywanie kradzieży jest przestępstwem, z którego A. C. uczynił sobie sposób na życie. Zdaniem Sądu przyznanie się przez oskarżonego do kradzieży tylko jednego przedmiotu, zamiast trzech wynikało z chęci umniejszenia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, gdyż jak niewątpliwie wynikało z nagrania z monitoringu oskarżony dopuścił się kradzieży dwóch kurtek o wartości przekraczającej osiemset złotych, jednak chciał on przedstawić przed Sądem względniejszą wersję swojego działania, tak aby możliwym było zakwalifikowanie jego czynu jako wykroczenia. Oskarżony działał przy tym w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Jego działanie było zaplanowane, gdyż w każdym przypadku postępował tak samo, a po kilku dniach wrócił na miejsce kradzieży. Nadto niewątpliwym dla Sądu jest, że dokonywanie kradzieży jest stałym źródłem dochodu dla A. C..

Sąd przyjął przy tym, iż oskarżony działał w ramach czynu ciągłego. Zgodnie z art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań podjęte w krótkim odstępie czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, stanowi jeden czyn zabroniony. Przepis art. 12 k.k. stwarza więc podstawę do uznania wielości zachowań za jednorazową realizację znamion czynu zabronionego i w konsekwencji przyjęcie, że sprawca wieloma zachowaniami popełnił jeden czyn zabroniony (por. wyrok SN z 26 marca 1999 r., IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, z. 10, poz. 2).

Zgodnie z treścią cytowanego przepisu sprawca czynu ciągłego musi realizować składające się na czyn ciągły zachowania "ze z góry powziętym zamiarem". Sformułowanie "z góry" łączące się z dopełniaczem, wskazuje na

punkt wyjścia określonego zdarzenia. Oznacza to, że strona podmiotowa czynu ciągłego zrelacjonowana została do wszystkich zachowań składających się na tę konstrukcję. Tym samym warunkiem przyjęcia czynu ciągłego jest wykazanie, że sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania musi mieć zamiar popełnienia wszystkich pozostałych zachowań składających się na czyn ciągły. "Z góry powzięty zamiar" oznacza zamiar, który już w chwili jego powzięcia odnosi się do wszystkich zindywidualizowanych, co najmniej w ogólnym zarysie, zachowań, składających się na czyn ciągły (por. wyrok SA w Łodzi z 12 października 2000 r., II Aka 155/00, Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 21; wyrok SN z 26 marca 1999 r., IV KKN 28/99, OSNPK 1999, z. 10, poz. 2).

W ocenie Sądu, oskarżony spełnił opisane wyżej znamiona. Natomiast na przyjęcie z góry powziętego zamiaru pozwoliło Sądowi ustalenie, iż za każdym razem A. C. działał w bardzo podobny, zaplanowany wcześniej sposób, zaś częstotliwość czynów wskazuje, że sposób działania był zaplanowany od razu zanim przystąpił on do realizacji pierwszego z nich.

Oskarżony działał przy tym w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., bowiem w okresie od 2 maja 2015 r. do 25 grudnia 2016 r., odbywał on karę 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 3 października 2011 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Natomiast nowego przestępstwa podobnego, tj. kradzieży z art. 278 § 1 k.k. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy tej kary.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary z art. 278 § 1 kk i art. 64 § 1 k.k. a także wskazówkami z art. 53 kk oraz art. 115 § 2 kk, dbając jednocześnie by kara spełniła zarówno cele prewencji indywidualnej (wychowawcze i zapobiegawcze), jak i prewencji generalnej rozumianej jako kształtowanie prawnej świadomości społeczeństwa.

Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające, takie jak:

- dotychczasową wielokrotną karalność za przestępstwa przeciwko mieniu,
- dość wysoką wartość łącznie ukradzionego mienia,
- działanie w warunkach recydywy,
- przemyślane, zaplanowane działanie, determinacja w wykonywaniu przestępczego planu.

Sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności łagodzących.

Biorąc pod uwagę powyższe, oraz to, że zgodnie z art. 64 § 1 k.k. obostrzona górna granica zagrożenia ustawowego wynosi 7 lat i 6 miesięcy, zaś dolna – 3 miesiące pozbawienia wolności, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, uznając że ta właśnie kara najlepiej spełni tak cele prewencji indywidualnej, jak i generalnej, rozumianej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Sposób życia oskarżonego wskazuje, że wcześniej orzekane wobec niego kary kary nie odniosły żadnego rezultatu, dlatego też Sąd doszedł do wniosku, że resocjalizacja oskarżonego musi odbywać się w warunkach izolacji od społeczeństwa, a wymierzona kara musi być odczuwalna przez oskarżonego i zmusić go do zmiany swojego zachowania w przyszłości.

Sąd orzekł również środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego sklepu (...) w L. kwoty 870 zł.

O kosztach, Sąd orzekł w pkt. 3, nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady ponoszenia kosztów przez osobę skazaną.

/-/ SSR Robert Grześ